

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Transparency International – Česká republika, o. p. s.**, Chlumčanského 5/497, Praha 8, zastoupena: Mgr. Vladanem Brožem, advokátem, Žitomířská 1, Praha 10, adresa pro doručování: Sokolovská 143, Praha 8, proti žalovanému: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, Orlická 4/2020, Praha 3, zastoupena Mgr. Ondřejem Trnkou, advokátem, Záhřebská 154/30, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal podanou žalobou, aby soud rozsudkem uložil žalovanému vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí čj. PVZP/118/2012. Ke skutkové stránce věci žalobce v žalobě uvedl, že se dne 15. 11. 2012 obrátil podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), na Pojišťovnu Všeobecné zdravotní pojišťovny, a. s. (dále jen „PVZP“) jako na povinný subjekt s žádostí o poskytnutí informací týkajících se spolupráce PVZP s panem Marcelem Wintrem. Dne 3. 12. 2012 odmítla PVZP jeho žádost s odůvodněním, že není povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Dne 7. 12. 2012 podal žalobce proti odmítnutí jeho žádosti odvolání ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 informačního zákona. Dne 6. 2. 2013 žalobce dopisem vyzval PVZP a žalovaného ke sdělení, zda bylo jeho odvolání postoupeno nadřízenému orgánu. PVZP v reakci odpověděla, že o věci bylo informováno vedení žalovaného, které se s předchozím postupem PVZP ztotožnilo. Žalobce je přesvědčen, že jeho žádost splňuje požadavky informačního zákona a byla adresována povinnému subjektu ve smyslu tohoto

zákona. Žalovaný je tak podle názoru žalobce nečinný, neboť nerozhodl v zákonem stanovené lhůtě o podaném odvolání. Žalovaný dopisem ze dne 21. 2. 2013 sdělil, že není nadřízeným orgánem PVZP ve smyslu správního řádu, ani ve smyslu informačního zákona. Ačkoli žalobce připouští, že dopis PVZP ze dne 29. 11. 2012 nespĺňuje všechny formální náležitosti rozhodnutí, jedná se v daném případě přesto o rozhodnutí, protože jsou v něm autoritativně stanoveny práva a povinnosti, konkrétně právo na informace ve smyslu čl. 17 odst. 1, 5 Listiny základních práv a svobod. Požadavky na správní rozhodnutí byly po materiální stránce splněny.

Žalobce dále vyjádřil názor, že i v případě, že by žalovaný nepovažoval dopis ze dne 29. 11. 2012 za rozhodnutí, je povinen posoudit podání podle jeho skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno. Podání ze dne 7. 12. 2012 by tak byl povinen posoudit jako stížnost ve smyslu ustanovení § 16a informačního zákona. Podle ustanovení § 2 odst. 1 informačního zákona jsou povinnými subjekty "státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce". K obsahu pojmu veřejné instituce poukázal žalobce na judikaturu Ústavního soudu (nález sp. zn. III. ÚS 686/02), podle níž je třeba za veřejnou třeba považovat instituci, u níž převažuje veřejnoprávní prvek v okruhu pěti aspektů. Těmito aspekty jsou způsob vzniku instituce, osoba zřizovatele, subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce, existence státního dohledu nad činností instituce, veřejnost účelu instituce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze za určitých okolností považovat za veřejnou instituci také obchodní společnost (rozsudek NSS sp. zn. 8As 57/2006). Žalobce se domnívá, že PVZP je veřejnou institucí, neboť, jak vyplývá z údajů zapsaných ve veřejném rejstříku, byl jejím zřizovatelem prostřednictvím žalovaného stát. Jediným zřizovatelem PVZP je žalovaný, tedy dle judikatury Ústavního soudu veřejná instituce, zřízená státem, jejíž řídicí orgány jsou jmenovány dílem vládou a dílem poslaneckou sněmovnou. PVZP je obchodní korporací, jejíž orgány obsazuje stát prostřednictvím žalovaného jako jejího vlastníka. Podle žalobce má PVZP veřejný účel, neboť hlavním předmětem její činnosti je pojišťovací činnost podle zákona č. 277/2009 Sb. o pojišťovnictví. Jedná se tedy o poskytování služeb veřejnosti v oblasti pojištění. Výnosy z majetku PVZP jsou prostřednictvím dividend vypláceny žalovanému jako jedinému vlastníkovi. Převažují proto zjevně veřejnoprávní znaky účelu PVZP. PVZP je proto veřejnou institucí a tím i povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. Má proto povinnost rozhodnout o podaném odvolání a je ve věci nečinný. Žalobce dále konstatoval, že splnil podmínky přípustnosti žaloby, když vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti v předcházejícím řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že k otázce rozlišení mezi soukromou a veřejnou institucí, je z testu všešlého z judikatury Ústavního soudu zřejmé, že jsou zde přítomny pouze znaky, které činí PVZP institucí soukromou. PVZP byla založena podle obchodního zákoníku jako obchodní společnost zakladatelskou listinou. Veškeré finanční prostředky použité při založení PVZP byly striktně odděleny od prostředků žalované plynoucích z veřejného zdravotního pojištění. Žalovaný dále nesouhlasí s výkladem, podle něhož byla PVZP založena fakticky ze strany státu, nikoli ze strany žalované. Judikatura Ústavního soudu k hledisku osoby zřizovatele hovoří o celkové míře ingerence státu při zániku a vzniku instituce. V případě PVZP však k žádné ingerenci státu nedošlo, neboť byla založena ze svobodné vůle žalované za účelem podnikání v oblasti soukromého pojištění. Ačkoli je žalovaná povinným subjektem, nelze ji v žádném případě ztotožňovat se státem. Žalobcem zastávaný názor zcela pomíjí autonomii žalované jako právního subjektu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8As 57/2006 je veřejnou institucí ta, která odvozuje své postavení od státu nebo územního samosprávného celku. Z toho nijak nevyplývá, že jakýkoli subjekt založený veřejnou institucí je bez dalšího rovněž veřejnou

institucí. Ani podmínka kreace orgánů instituce státem není v daném případě splněna, neboť výkon akcionářských práv žalované není jednáním státu. Nad PVZP nevykonává stát žádnou formu dohledu a nevykonává jejím prostřednictvím žádné pravomoci. Není splněn ani znak veřejného účelu instituce, neboť je-li předmětem činnosti PVZP pojišťovací činnost podle zákona o pojišťovnictví, jedná se o nabízení služeb veřejnosti, podnikání za účelem dosažení zisku. Nabízení soukromoprávního pojištění nemá veřejný účel, jedná se o jiný případ, než je tomu u Letiště Praha, Českých drah, a. s. apod. Předmět činnosti PVZP nijak nesouvisí s činností žalované a PVZP není příjemcem veřejných prostředků. Žalovaná dále uvedla, že ve věci není vzhledem k uvedenému ani pasivně legitimována. Ačkoli je PVZP dceřinou společností žalované, chybí mezi těmito subjekty vztah podřízenosti a nadřízenosti.

Žalobce podal dne 18. 7. 2013 k vyjádření žalovaného repliku. Žalobce zde konstatoval, že orgány žalované jsou jednak správní rada, jednak dozorčí rada. Správní rada sestává z 10 členů jmenovaných vládou a 20 členů volených poslaneckou sněmovnou. Dozorčí radu pak tvoří tři členové jmenovaní vládou na návrh členů vlády. Rozhodujícím prvkem vlivu státu na žalovanou je právě kreace jejich orgánů a možnost jejich členy odvolat. Dohled vykonávaný státem prostřednictvím akcionářských práv je zcela zásadní. Stát tímto vykonává nad PVZP prostřednictvím žalované dohled významnou měrou. Žalobce setrval na závěru, že žalovaná je nadřízeným orgánem PVZP, neboť nad ní vykonává dohled.

Z dokumentace předložené žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 16. 11. 2012 podal u PVZP žalobce žádost podle informačního zákona o poskytnutí informace, zda PVZP od roku 2004 vstoupila do smluvního vztahu s panem Marcelem Winterem a dále požádal o poskytnutí takových smluv, pokud byly s dotyčným uzavřeny. Dopisem ze dne 29. 11. 2012 reagovala PVZP na žalobcovu žádost o poskytnutí informace. V tomto PVZP sdělila, že na základě stanovisek několika právních kanceláří a na základě výkladu mnoha institucí se PVZP nepovažuje za povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1, resp. odst. 2 informačního zákona. Tento dopis napadl žalobce odvoláním ze dne 7. 12. 2012. V odvolání uvedl, že dopis posoudil jako rozhodnutí o odmítnutí ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1, 2 informačního zákona. Podle názoru žalobce je Všeobecná zdravotní pojišťovna povinným subjektem (veřejnou institucí), což jednak sama uvádí na svých internetových stránkách, jednak to lze dovodit z ustanovení § 2 informačního zákona. Žalovaný je stoprocentním vlastníkem PVZP a je tedy ovládající osobou ve smyslu obchodního zákoníku, má tedy rozhodující vliv na řízení nebo provozování podniku dceřiné společnosti PVZP. Povinným subjektem je tedy i PVZP. Žalobce doručil dne 7. 2. 2013 společnosti PVZP dopis, v němž žádal o sdělení, kdy, popřípadě zda vůbec bylo podané odvolání postoupeno nadřízenému orgánu. Žalobce požádal o totéž sdělení také žalovaného.

Dopisem ze dne 11. 2. 2013 odpověděl žalovaný, že o stanovisku PVZP k žádosti o poskytnutí informací a o odvolání žalobce informoval vedení žalovaného. Dopisem ze dne 4. 3. 2013 sdělil ředitel žalovaného žalobci, že žalovaný není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona a ani nadřízeným orgánem ve smyslu správního řádu. Z toho důvodu PVZP žalovanému dopis žalobce označený jako odvolání nepostoupila. Žalovaný vyslovil závěr, že PVZP ve věci nevydala rozhodnutí, nýbrž pouze sdělila, že není povinným subjektem. Žalobce doručil dne 25. 2. 2013 žalovanému žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Vylíčil dosavadní průběh věci a uvedl, že žalovaný po podání odvolání proti odmítnutí poskytnutí informace nepostupoval v souladu s ustanovením § 16 informačního

zákona. Dále navrhl, aby žalovaný jako nadřízený orgán přikázal v souladu s ustanovením § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě učinil potřebná opatření nebo vydal rozhodnutí.

Dopisem ředitele žalovaného ze dne 4. 3. 2013 bylo žalobci opět sděleno, že PVZP není povinným subjektem a žalovaný proto není příslušný rozhodovat o případném odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti. PVZP ve věci podle žalovaného nevydala žádné rozhodnutí. Z těchto důvodů není žalovaný nečinný, a tudíž nelze ani uplatnit opatření proti nečinnosti.

Městský soud v Praze posoudil důvodnost žaloby a rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Podle ustanovení § 79 odst. 1 soudního řádu správního platí, že ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně před nečinností, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Druhý odstavec tohoto ustanovení stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Žalobce se ve své žalobě domáhá toho, aby soud uložil žalovanému rozhodnout o podaném odvolání. Mezi účastníky je jednou ze zásadních sporných právních otázek, zda je žalovaný vůbec v soudním sporu pasivně legitimován, tj. je-li v daném případě správním orgánem. Předpokladem pro závěr, že žalovaný byl správním orgánem příslušným k rozhodnutí o odvolání, je vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi žalovaným a PVZP v oblasti poskytování informací na základě informačního zákona. Aby mohla PVZP vydat rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informaci a následně i s odvoláním předložit věc k rozhodnutí nadřízenému orgánu, je nutné objasnit, zda PVZP je povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 informačního zákona. K závěru o tom, zda je žalovaný ve věci nečinný, je s ohledem na výše uvedené tedy třeba posoudit, zda jsou splněny dvě základní podmínky, zda PVZP je povinným subjektem podle ustanovení § 2 odst. 1 informačního zákona, a pokud ano, zda by v takovém případě byl odvolacím orgánem žalovaný.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 informačního zákona platí, že „*povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*“. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení jsou povinnými subjekty „*dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti*“. V daném případě je předmětem posouzení, zda je PVZP veřejnou institucí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 informačního zákona. Z dálkově dostupných informací veřejného rejstříku vyplývá, že PVZP je akciovou společností vzniklou dne 16. 1. 2004, jejímž jediným akcionářem je žalovaný. Žalobce i žalovaný svou argumentaci opřeli o kritéria pro kvalifikaci veřejné instituce vzešlé z judikatury Ústavního soudu, a to nálezu sp. zn. III. ÚS 686/02 a nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06. Ústavní soud zde vyložil pojmové znaky veřejné instituce a dovedl, že pro závěr, zda se jedná o veřejnou instituci či nikoli, je rozhodná míra naplnění těchto znaků - způsob vzniku, veřejný účel, zřizování státem, státní dohled nad institucí a kreace orgánů instituce státem. Nadto ovšem nelze opominout povinnost

přihlédnout i k jiným okolnostem a posoudit povahu subjektu materiálně, tj. nikoli jen s ohledem na shora uvedené formální znaky. Judikaturu Ústavního soudu v dílčích otázkách dále prohloubil Nejvyšší správní soud, jehož rozhodování zpřesnilo výklad pojmu veřejná instituce stran otázky, za jakých okolností je třeba za veřejnou instituci považovat také obchodní společnost. V rozsudku ze dne 29. 5. 2008, sp. zn. 8 As 57/2006 Nejvyšší správní soud uznal za veřejnou instituci také akciovou společnost, jejímž zakladatelem a jediným akcionářem byl územní samosprávný celek. V rozsudku sp. zn. 2 Ans 4/2009 ze dne 6. 10. 2009 Nejvyšší správní soud dovodil, že za povinný subjekt je třeba považovat i energetickou společnost ČEZ a. s., jež vznikla z rozhodnutí Fondu národního majetku jakožto zvláštní entity, která není státním orgánem a dostatečně naplňuje současně i znak veřejného účelu. Pro danou věc není bez významu ani nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 671/02 ze dne 16. 1. 2003, v němž Ústavní soud mezi veřejné instituce s odkazem na splnění jejich definičních znaků pojal i Všeobecnou zdravotní pojišťovnu ČR, tedy žalovaného.

I v posuzovaném případě je třeba zkoumat shora pojmenované znaky veřejné instituce.

K otázce osoby zřizovatele a způsobu vzniku zkoumaného subjektu je třeba zopakovat, že v případě PVZP je jím žalovaný jako jediný zakladatel a doposud jediný akcionář. PVZP tedy nebyla zřízena přímo státem. Žalovaný jako zakladatel PVZP je však sám veřejnou institucí založenou státem prostřednictvím zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky. V této souvislosti je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2009, sp. zn. 2 Ans 4/2009, podle něhož je za zřizovatele považován stát i v případě, že jím byl Fond národního majetku, tedy subjekt formálně odlišný od státu, který je sám veřejnou institucí. Analogicky pak lze dovodit, že i PVZP byla v tomto smyslu zřízena státem prostřednictvím žalovaného. V případě PVZP lze proto považovat za jejího zřizovatele právě stát. Způsob vzniku PVZP, tedy založení akciové společnosti a zápis do veřejného rejstříku v režimu zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, svědčí přitom spíše závěru, že jde pouze o osobu soukromého práva. Tato skutečnost sama o sobě však není rozhodná. V tomto směru lze poukázat na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, sp. zn. 8 As 57/2006, v němž byla povaha veřejné instituce připsána také sportovnímu klubu, jenž byl ve formě akciové společnosti založen a ovládán územním samosprávným celkem.

Míra naplnění znaku státního dohledu nad institucí je v případě PVZP určována mírou, jakou společnost ovládá žalovaný (resp. stát prostřednictvím žalovaného). Ve shora citovaném rozsudku ze dne 6. 10. 2009, sp. zn. 2 Ans 4/2009, dospěl Nejvyšší správní soud také k závěru, že požadavek státního dohledu lze vyložit „*i tak, že se nemusí nutně jednat o vrchnostenskou kontrolu, typickou pro oblast veřejného práva, nýbrž i o dohled, který může stát vykonávat ve vztahu ke konkrétnímu jinému subjektu i na základě předpisů soukromého práva*“. Městský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Je nepochybné, že žalovaný jako ovládající osoba a jediný akcionář PVZP tuto formu dohledu vykonává prostřednictvím osob, jimiž jsou z jeho vůle obsazovány orgány společnosti. Lze tedy ve shodě s názorem žalobce uzavřít, že znak dohledu státu nad institucí je v případě PVZP splněn.

Stran způsobu tvorby orgánů PVZP lze zopakovat, že žalovaný jako jediný akcionář společnosti obsazuje představenstvo a dozorčí radu akciové společnosti výhradně vlastním rozhodnutím (k tomu srov. ustanovení §§ 12, 398, 435 a násl. zákona č. 90/2012, o obchodních korporacích). Žalovaný a potažmo stát má tak na tvorbu orgánů PVZP prakticky neomezený vliv. Soud má proto tuto podmínku za splněnou.

Jako klíčovou nahlíží soud otázku přítomnosti veřejného účelu instituce. V této souvislosti soud připomíná, že PVZP je akciovou společností zapsanou ve veřejném rejstříku. Z veřejně dostupných údajů tohoto rejstříku vyplývá, že předmětem podnikání PVZP je pojišťovací činnost podle zákona č. 277/2009 Sb. o pojišťovnictví, a dále činnosti související jako činnost zprostředkovatelská a poradenská v této oblasti. Zákonem o pojišťovnictví se podle ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona řídí provozování pojišťovací a zajišťovací činnosti. Podle ustanovení § 2 se pak zákon nevztahuje na provádění nemocenského pojištění, důchodového pojištění, penzijního připojištění se státním příspěvkem, zaměstnaneckého penzijního pojištění, úrazového pojištění zaměstnanců a veřejného zdravotního pojištění. Tímto zákonem se při své činnosti řídí pojišťovny jako osoby soukromého práva, podnikající v oblasti soukromého pojištění. Jak vyplývá z informací poskytovaných samotnou PVZP na jejích internetových stránkách, poskytoval soukromé pojištění do roku 2004 sám žalovaný vedle provádění veřejného zdravotního pojištění. Impulsem k založení PVZP pak byla skutečnost, že tehdy nový zákon č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví (dnes nahrazen zákonem č. 277/2009 Sb.), v ustanovení § 3 odst. 2 nově umožňoval provozování pojišťovací činnosti pouze akciovým společnostem a družstvům. Za tím účelem pak byla žalovaným, který sám tuto podmínku nesplňuje, založena PVZP, aby v souladu s novou právní úpravou mohla provozovat pojišťovací činnost v oblasti soukromého pojištění. Vznikl tak zcela nový subjekt s předmětem činnosti zcela neodvislým od veřejnoprávní povahy činnosti žalovaného, který podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 551/1991 Sb. o Všeobecné zdravotní pojišťovně provádí veřejné zdravotní pojištění a který je při této činnosti dále vázán zákonem č. 48/1997 Sb. o veřejném zdravotním pojištění. PVZP podniká v poskytování různých typů neživotního pojištění jako je úrazové pojištění, pojištění škod na motorových vozidlech a v dalších oblastech. Působí-li PVZP - vedle dalších desítek pojišťoven - na poli tohoto komerčního pojištění závislého na individuální poptávce, kde výši pojistného určují zejména tržní mechanismy, nelze než přisvědčit žalovanému v jeho závěru, že v daném případě nedošlo ke zřízení instituce za účelem uspokojování veřejných či celospolečenských potřeb. Lze proto přisvědčit žalovanému v jeho závěru, že pojmový znak veřejného účelu instituce není v posuzovaném případě naplněn.

Pro posouzení povahy PVZP jako veřejné instituce je však tento nedostatek dle názoru soudu zásadní a převažuje i ostatní znaky jinak svědčící spíše veřejným institucím. Za veřejnou instituci nelze považovat akciovou společnost, jejímž jediným účelem je podnikání na trhu se službami komerčního pojišťovnictví. V případě PVZP se však o veřejnou instituci nejedná a nelze ji proto považovat ani za povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 informačního zákona.

Protože soud dopěl k závěru, že se v případě PVZP nejedná o povinný subjekt, je třeba mít za to, že této společnosti nevznikla ani povinnost rozhodnout o podané žádosti podle informačního zákona. Nevznikla-li povinnost vydat rozhodnutí ve věci, nelze považovat odpověď PVZP ani za rozhodnutí ve smyslu informačního zákona a nemohla tak ani vzniknout povinnost rozhodnout o podaném odvolání, ať už by příslušným odvolacím orgánem byl žalovaný nebo jiný subjekt či orgán. Na základě tohoto závěru bylo třeba žalobu jako nedůvodnou zamítnout, neboť žalovaný, jehož jednání se žalobce žalobou domáhá, neměl povinnost rozhodnout ve věci ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému vznikly náklady za právní zastoupení advokátem. Tyto náklady ale nelze

s ohledem na odbornost správního orgánu považovat za účelně vynaložené. Proto ani žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu